

Heini Uusisilta-Immonen

DUUNI

Kuvataiteen koulutusohjelma
Grafiikan suuntautumisvaihtoehto
2012

DUUNI

Uusisilta-Immonen, Heini

Satakunnan ammattikorkeakoulu

Kuvataiteen koulutusohjelma

Toukokuu 2012

Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Sivumäärä: 21

Liitteitä: Kuvaus taiteellisesta opinnäytetyöstä ja kuvaliite

Asiasanat: rutiini, projekti, aikataulu, kuvataide, kontrasti, puu, motivaatio

Opinnäytetyöni kirjallisessa osuudessa tahdon jakaa tuikitavallisen työpäiväni aikana kokemiani tunteita ja ajatuksia. Päiväni rakentuvat aikatauluista, rutiineista ja tietyistä toimintamalleista, jotka ohjaavat toimintaani arjen pyöryksessä. Jokainen päivä on kuitenkin erilainen ja tämä teksti on vain kuvaus siitä mikä meitä kaikkia yhdistää, elämästä.

THE JOB

Uusisilta-Immonen, Heini

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2012

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages: 21

Appendices: Description of artistic scholarly thesis and pictures

Keywords: routine, project, schedule, fine arts, contrast, wood, motivation

I wanted to share what emotions and thoughts I experience during an ordinary workday in the literary part of my scholarly thesis. My normal days consist of timetables, routines and certain kind of patterns which guide my actions every day. You never know what is going to happen and this is a story about something what connects us all, life.

SISÄLLYS

1	PROLOGI.....	5
2	DUUNI.....	6
3	EPILOGI.....	21
	LIITTEET	

1 PROLOGI

Opinnäytetyö ja siihen liittyvä prosessi on opettanut ja karaissut minua enemmän kuin osasin edes odottaa. Olen kuluneen vuoden aikana kasvanut kuvantekijänä ja oppinut hyväksymään paremmin myös rajallisuuteni. Kaikkea ei tarvitse tehdä heti. Minun ei tarvitse olla juuri nyt valmis, sillä elämää on myös koulun jälkeen. Näihin oivalluksiin liittyen päätin myös kirjoittaa kirjallisessani siitä mistä minun elämäni ja arkeni juuri nyt rakentuu.

Tekstini on ilmeisen henkilökohtainen. En kuitenkaan mielelläni liitä tarinaani päiväkirjamaista leimaa, vaan näen sen osittain fiktiivisenä ja kaunokirjallisena teoksena, jonka olen koonnut tositapahtumista. En halunnut sotkea tarinaani elementtejä taiteellisesta opinnäytetyöstäni, vaikka tämä ajatus tuntuikin alussa hyvin houkuttelevalta ja loogiselta. Tajusin kuitenkin jo varhain, että nämä kokonaisuudet tulee pitää erillään. Kumpikin osuus oli tehty samalla mentaliteetillä ja omaelämäkerrallisista lähtökohdista, mutta ne tarvitsivat tilaa hengittää ja tällöin yhdistäminen oli mahdotonta.

Opinnäytetyöni kirjallisessa osuudessa tahdon kertoa omalla tavallani kuvataiteilijan työpäivästä ja siitä mitä se tarkalleen sisältää ja millaisia kokemuksia ja tunteita käyn läpi aivan aamun ensimmäisistä tunneista iltaan asti. Rytmitän tarinani kulkua minulle jo tutuiksi tulleilla kelloinajoilla, sillä aika ja sen kuluminen on ehkä yksi oleellisimpia elementtejä tarinani etenemisen kannalta ja olen joutunut pohtimaan ja kyseenalaistamaan usein jokapäiväisessä elämässäni omaa suhtautumistani ajankäyttööni ja siihen tuleeko sen aina olla tehokasta. Tarkoitukseni ei ole julistaa mitään ainoana totuutena, vaan yksinkertaisesti pohtia ja syventyä tiettyihin minua askarruttaviin kysymyksiin. Minua kiinnostaa ihmisyyys ja se kaikki mikä meitä yhdistää ja toisaalta erottaa jokapäiväisissä toimissamme. Jokainen päivä on erilainen ja tietyllä tavalla matka, jolle lähdetään tietämättä määränpäättä tai mitä se tuo tullessaan.

2 DUUNI

05.40

PRRRRRRRR, prrrrrrr, prrrrrrrrr, prrrr... Voihkimista ja kiroamista.

Käännän kylkeäni ja vaivun taas uneen. Eihän vielä? Enhän joudu vielä nousemaan? Taas puolet yöstä kului oikeaa asentoa hakien ja ajatuksia torjuen. Ei, en ajattele sinua nyt. Enkä myös sinuakaan. Etkö huomaa, että nukun? Hillitsin itseni ja lukuisat töihin liittyvät mietteeni ja lopulta sainkin unen suloisesta päästä kiinni, mutta mitä se auttoi? Tässähän minä taas olen, väsynyt, harmaa tavallinen itseni. Uusi päivä on auttamattomasti edessä ja sen haasteeseen on tartuttava, vaikka peiton alla saisinkin vielä viipyillä edellisen päivän muistossa. Siinä muistossa, joka on jo tehty. Siinä muistossa, jota mielellään silmäilee jälkikäteen ylpeänä saavutuksistaan, mutta mitä ei heti tekisi mieli kokea uudelleen. On kuitenkin aika nousta. Pian kokoan itseni, riisun vähitellen peiton yltäni ja otan kylmän huoneen vastaan. Katsahdan ympärilleni. Näen pelkkää sumua ja jotain kellertävän ruskeaa. Kaksi uskollista vartijaa tuijottaa minua karvaisilla kasvoillaan ilme, joka kertoo vain yhtä tarinaa. Aina samaa tarinaa. Ruoki minut, lenkkeilytä minut, rakasta minua ja minäkin rakastan sinua aina. Lenkille siis! Puen päälleni ja kampaan naamani. Keittiöstä kuulen, kun mieheni laittaa koirille jo aamuruokia valmiiksi. Miksi en voi olla kuten hän? Miksi jokainen aamu saa minusta pahimmat puoleni esiin, kun taas hän nousee ja saa myös minut tuntemaan oloni hiukkasen paremmaksi pelkällä olemuksellaan.

Lähden ulos kirpakkaan helmikuiseen aamuun. Tämä oli juuri sitä mitä tarvitsinkin. Viime yön tuskailut ja ajatuksien limbo on nyt taakse jäänyttä elämää. Olen taas elossa. Vedän keuhkoihini uutta ilmaa ja jätän taakseni vanhan. Pistän merkille myös kuinka kylmää ulkona on, mutta sillä ei sinänsä ole enää minulle suurempaa merkitystä, koska ulos on aina lähdettävä. Eläimet pitävät minua yhtälailta elämässä kiinni kuin minä niitä. Vastuu ja rutiinit pitävät minut liikkeessä ja liike pitää minut elävien kirjoissa.

Tämä aamu ei ole erilainen millään tavalla. Siitä ei puutu mitään eikä sillä ole minkään kanssa mitään merkitystä, mutta se sattuu avaamaan minulle tämän kyseisen duunipäivän ja sellaisenaan se on tietysti ainutlaatuinen. Herään aina aikaisin, sillä päiväni alkaa rituaalilla, joka lähtee manailusta sängyssä, jatkuu lenkeillä koirien kanssa ja päättyy mieheni hyvästelyyn ja töihin lähtöön. Tässä kohtaa päiväni suon omille töilleni vasta erittäin pienen ja hätäisen ajatuksen, mutta orjallisesti pakotan itseni unohtamaan tulevan ja keskitän huomioni vain hetken polttaviin kysymyksiin, kuten ruokinko koirat nyt vai vasta nokosien jälkeen? Vastausta odotellessa vaivun sohvalla uudestaan uneen ja kello lyö samanaikaisesti seitsemää.

09.30

Ryskettä, rapinaa ja vikinää! Satunnaiset kylmän kuonon kosketukset nostavat karvat selässäni pystyyn. Äänistä päätellen olen nukkunut jo liian kauan. Tämä ei suinkaan ole oma mielipiteeni vaan päättelen sen taas herätyskellojeni äänistä. Tällä kertaa kellot ovat vain astetta vaikeampia jättää huomiotta. Niinpä tietysti! Koirat tahtovat ruokaa ja ovat siis levottomina ryhtyneet leikkimään sohvani ympärillä siihen asti, kunnes vihdoin taas avaisin silmäni. Ja minähän avaan. Hymy leviää kasvoilleni, kun näen karvaisten kavereideni viuhuvat hännät ja ylpeät ilmeet.. Onnistuttiinpa!

Nousen siis jälleen mutta, tällä kertaa mieleni on jo paljon kirkkaampi. Nyt olen valmis! Ruokin koirat ja laahustan suorinta tietä kylpyhuoneeseen. Sietämätöntä! Lattialla lojuu taas vähintään Mount Everestin kokoluokkaa hipova likapyykkikasa. Tuo kasa on enemmän kuin pesemätön torkymöykky sukia, petivaatteita ja työvaatteita. Se on jatkuva muistutus siitä, miten koulu ja tarkemmin sanottuna opinnäytetyöni on alkanut myös vaikuttaa pikkuhiljaa arkiaskareihini ja siihen, miten motivaationi niiden suorittamiseen on vähentynyt olemattomasta nollaan. En ole ikinä ollut muutenkaan maailman tehokkain talousihminen, mutta nyt itseänikin on harmittanut töiden kasaantuminen. ” Ehkä huomenna ” on ollut jo muutaman kuukauden toimiva fraasi, jolla ikään kuin ostan itselleni lisää aikaa, mutta jolla tosiasiaassa vain lykkään vääjäämätöntä. Katseeni viipyilee vielä hetken möykyssä ja

taas huomaaan yllättäen hymyileväni. Mitähän tästä kaikesta tulisi, jos en voisi jakaa näitä huolia jonkun kanssa?

Pohdin vielä pitkän tovin pyykkikasan pesemistä. Tämä hetki ei kuitenkaan tunnu oikealta noinkin kunnianhimoisen projektin selvittämiseen, joten päädyn kompromissiin. Suihkussa on aina kiva käydä ja onhan sekin pesemistä hiukan eri muodossa. Avaan hanan ja väännän vanhasta tottumuksesta reilusti plussan puolelle. Mietin jo tuntuvasti enemmän tulevaa ja mitä tänään on edessä. Minun päiväni koostuu kellonajoista, itselleni asettamista tavoitteista ja velvollisuuksien suorittamisesta aivan kuten kenellä tahansa muullakin. Se, mikä minut erottaa esimerkiksi naapuristani Ullasta, on se pieni, mutta sitäkin merkittävämpi ero duuneissa ja mitä ne sisältävät. Kun Ulla jonglööraa näiden samojen aikataulujen ja velotteiden kanssa käydessään töissä kaupungin kirjastolla, minä yritän sovittaa arjen ja töissä keskittyä taiteen luomiseen. Tämä saattaa kuulostaa helpolta, mutta sitä se harvemmin on. Aikataulut ja esimerkiksi maalaaminen eivät aina ruoki menestyksekkäästi toisiaan. Se rentous, jota tarvitsen teoksieni luomiseen ei synny sormia napsauttamalla, vaan mieltä ja kehoa harjoittaen. Minun on unohdettava kaikki muu ja kaikki, millä saa olla merkitystä on oltava työn alla oleva teos eikä esimerkiksi se, mitä kauppalistaan kuuluisi vielä lisätä! Tämän häiriötekijöiden minimoinnin takia en myöskään työskentele mielelläni meluisassa ympäristössä. Koulussa melulta ei kuitenkaan aina voi välttyä ja odottamattomiin pieniin keskeytyksiin työskentelyssä täytyy varautua päivittäin, pitipä niistä tai ei. Keskeytykset...Pirun keskeytykset.. Vaivun taas syvemmälle ajatuksiini ja annan veden valua hiuksistani käsivartta pitkin sormieni päähän ja sitä kautta lattialle ja kaivoon.

Vesi on jo niin kuumaa, että se polttaa nahkaani ja höyrystää koko kylpyhuoneen niin, etten näe nenääni pitemmälle. Puristan viimeisetkin pisarat hiustenhoitoainepurkista niihin kohtiin kämmenissäni, missä ei ole vielä rakkoja tai hiertymiä ja jynssään sahanpurun ja tärpätin katkun irti väsyneestä kropastani. Olen taas puhdas hetken aikaa. Näissä töissä ei ole vaihtoehtoja. Joko niitä tekee tosissaan ja haisee kemikaaleilta, puupölyltä ja kaikelta siltä törkyltä ja moskalta mitä tahattomasti vaatteisiini tarttuu päivittäin tai niitä voi tehdä puoliteholla, jolloin ehkä

tuoksusi päivän päätteeksi voi olla lähempänä sitä, miltä standardinainen tulisi tuoksua pitkän työpäivän jälkeen, mutta onko se sen arvoista, jos sisimmässäsi tiedät, että et ole edennyt mihinkään? Katselen höyryn pakenemista ovesta, kun seison vielä hetken kylpyhuoneen lämmössä ennen aikaa, jolloin minunkin on paettava tuolle kylmälle puolelle taloa. Vielä hetki tässä aivan rauhassa ja jaksan mitä tahansa.

10.55

Kello näyttää taas aivan liikaa. Viittä vaille yksitoista? Miten olen jälleen tässä tilanteessa? Lähdenkö siis koululle ennen vai jälkeen seuraavien lenkkien? Jos lähden nyt, joudun palaamaan jo muutaman tunnin kuluttua ja kiireessä ei synny mitään hyvää. Taas huomaan sovittavani aikatauluja ja taiteilijan arkea epätoivoisesti yhteen kasvoillani ilme, joka ei voisi olla happamampi. Hitto soikoon! Miksi en voi olla kahdessa paikassa samanaikaisesti? Onko se liikaa pyydetty? Ehkäpä voisin kirjoittaa lopputyöni kirjallista osiota odottaessa seuraavia lenkkejä. Näin en menetä kallista työskentelyaikaa ja työt eivät katoa minnekään, vaikka saavunkin paikalle hieman myöhemmin. Niin järkevältä kuin suunnitelmani kuulostikin, koneelle rantautuminen kiinnosti tällä hetkellä yhtä paljon kuin sen järkälemäisen likapyykkimöykyn peseminen.

Mistä minä nyt kirjoittaisin? Mitä minulla mukamas on sanottavaa? Kylmä hiki kohoaa välittömästi otsalleni ja nuhjuisen t-paitani kaulus kiristää epämukavasti. Pahuksen pahuus! Kuka elämänsä kyllästynyt virkamies on keksinyt neroutensa huipulla kiusata viattomia ja muutenkin ylikypsiä taideopiskelijoita tällaisella piinalla??? No niin Heini, ryhdistäydy! Ajattele, ajattele, ajattele... Ja minähän ajattelen, mutta mitään ei tapahdu. Jospa sulkisin silmäni hetkeksi. Vain hetkeksi ja kuka tietää ehkä näytölle on sillä aikaa ilmestynyt ilmiömäisen ihanaa ja koukeroista tekstiä. Ensin toinen ja sitten toinen ja nyt pimeys! Yksi, kaksi ja kolme.. Ei perhana. Ei se toiminut. Sitten kuin yllättäen tajusin mitä oli tehtävä. Musiikkia! Ihmekös luomisen tuska oli huipussaan. Täällähän on hiiren hiljaista. Vain rauhallinen kuorsaus säestää tasaiseen tahtiin äänetöntä olemassaoloani. Piru vieköön, että olisikin kiva olla koira. Voisin vain syödä, juoda ja välillä vähän leikkiäkin, mutta

siihen ne velvollisuudet sitten rajoittuisivatkin.

Etsin tietokoneelta sopivaa taustamusiikkia. Ei liian häiritsevää, mutta ei turhan unettavaakaan ja tunnen heti koko asentoni antavan periksi ja sulavan tiukasta pönötyksestä rentoon nojailuun selkänojaa vasten. Musiikki merkitsee minulle niin paljon enemmän kuin osaan edes kuvailla. Sitä on aina ollut elämässäni aivan sintistä aikuisikään asti ja en halua sen tärkeyttä itselleni ja kasvulleni ihmisenä ikinä vähätellä. Kuulen musiikkia vaikka en sitä kuuntelisikaan, laulan läpi päivän vaikka en siinä erityisen hyvä olekaan ja jopa teoksiini liittyy usein musiikki vahvasti, sillä etsin usein töissäni rytmejä ja kontrasteja, jotka rinnastan myös vahvasti musiikkiin. Tästä rakkaudestani musiikkiin ei tuntunut kuitenkaan tällä hetkellä olevan merkittävää hyötyä kirjallisen etenemisellä, vaikka mielialani nousikin. Vilkaisen taas hajamielisesti näytöllä olevaa kelloa ja huokaisen. Lenkeille olisi taas lähdeittävä, vaikka kirjallinen on taas edistynyt vain muutamalla lauseella.

12.00

Kun jälleen astun ulos huomaa, että ulkona paistaa aurinko, vaikka taivaanrantaan varjostaakin muutama tummempi pilvi. Päivä on puolillaan. Vedän jälleen syvään henkeä. Tällä kertaa mieltäni ei kuitenkaan enää sumenna huonosti nukutun yön pöhnä ja näin myös lenkistä on tulossa täysin erilainen. Silmäilen huvittuneesti vesikoirani touhotusta ja mietin kuinka pienestä tämä otus onkaan onnellinen. Koirat ovat ihmeellisiä olentoja. Ihailen suunnattomasti niiden taitoa aloittaa aina alusta, unohtaa mennyt, lojaaliutta ja ikuista tasapainoon hakeutumista elinympäristöstä riippumatta. Huokaisen ja jatkan tallustamista. Kumpi minäkin osaisin vain höllätä. Unohtaa tulevasta huolehtimisen ja elää vain hetkessä. Kulunut vuosi on ollut poikkeuksellisen raskas ja stressaava. Fyysiset ja henkiset rasitukset ovat painaneet ryhtini kumaraan ja maallaneet ajatukseni hetkittäin maantien harmaiksi, mutta toisaalta olen oppinut itsestäni enemmän kuin koskaan. Olen työskentelijänä erittäin peräänantamaton ja joskus jopa itsepäinen kuin muuli. Aloitettuani minun on hyvin vaikea lopettaa ja ymmärrän nyt, että ilman riskejä en koskaan saavuta mitään millä olisi omalle kasvulleni ihmisenä ja kuvataiteilijana suurtakaan hyötyä.

Hyötyä? Mitä hyötyä minusta on kenellekään ja miksi juuri minä saan tehdä sitä mitä rakastan työkseni? Tämä kysymys on kummitellut mielessäni yhä enenemässä määrin nyt, kun loppu on lähellä. Lopputyö ja sitä seuraava aika on herättänyt minussa liudan erilaisia kysymyksiä ja tunteita, joita olen yrittänyt tuloksetta torjua. Kuuppani on aivan liian täysi jo entuudestaan, mutta silti en pysty vain hiljentämään tätä ajatusten vyöryä. Luovutan siis suosiolla ja antaudun tälle ilmiölle. Tulkaa luokseni! Tulkaa, jos lupaatte jättää minut tämän jälkeen rauhaan hetkeksi! Kävellessäni kotia kohti viritän itseni kuuntelemaan näitä ajatuksia, joita koko viime yön niin hanakasti olin yrittänyt hillitä. Taiteilijuus, mitä se on? Miksi työni on arvokasta? Mistä löytää voimia, jos kukaan ei tue taiteellista työtäni? Olenko arvokas vain jos menestyn? Olenko tarpeeksi vahva ottamaan tulevat haasteet vastaan ja mikä loppujen lopuksi ajaa työskentelyäni?

Kotipihalleni saapuessa kuulen kuinka palokärki on taas lentänyt lempipaikalleen isoon mäntyyn aivan kotiovemme vieressä ja hakkaa reikää samaan iänikuiseen kohtaan kuin kaikkina edellisinä kertoina. Mietin kuinka minusta ei olisi tuohon hommaan. Päässäni heitti jo tarpeeksi muutenkin. Tartun kotioveen vapisevin käsin ja päästän koiran sisään. Huono olo iski aivan äkkiarvaamatta. En jää kuitenkaan enää paikalleni, vaan lähdän oitis koululle, jotta saan työpäiväni aloitettua. Matkalla mietin sitä kaikkea mitä tänään on edessä. Heikotus saa minut kuitenkin palaamaan maan pinnalle ja päätän vain keskittyä raajojeni liikuttamiseen. Vasen oikea, vasen oikea ja taas vasen.. Pikkulapsikin osaa tämän paremmin kuin minä! Harhaudun yllättäen aikaan, jolloin minäkin kuuluin vaahtosammutinsarjaan. Miten minä olen tässä? Miten tähän on päädytty ja miksi ihmeessä tämä kävely ei nyt luonnistu? Routa on tehnyt totisesti tuhojaan talven aikana jalkakäytäviin ja olin juuri kompastua suureen monttuun haksahdettuani hetkeksi pullantuoksuisiin lapsuusmuistoihini.

Skidinä kaikki tuntui jotenkin vain olevan helpompaa. Vai kuvittelenko niin vain nyt kun aikuisuus ei vastannutkaan odotuksiani? Kuka tietää.. Ehkäpä olin lapsenakin aivan samanlainen kuin nyt. Huolenaiheet vain olivat toisenlaisia. Miksi tuo poika heittelee minua marmorikuulilla ja saankohan nimipäivälahjaksi sen lukollisen päiväkirjan vai sen pehmopörriäisen, jota hamusin jo viime kauppareissulla? Niinpä

niin.. Ehkä asiat eivät tosiaan ole muuttuneet niin paljon kuin luulen. Mielenkiintoni kuvataiteisiin on ollut vahvasti läsnä elämässäni niin kauan kuin muistan, mutta en kuolemaksenikaan muista, mistä kaikki tasan tarkkaan on lähtenyt? Onko sillä kuitenkaan merkitystä? Tahtoisin kovasti uskoa, että tämä ammatti valitsi minut eikä toisinpäin, mutta tiedän sen olevan harhakuvitelmaa ja jätän tuon sentimentaalisen ajatuksen sinne, minne se kuuluukin eli mieleni perukoille. Minä valitsin taiteen, mutta miksi? Uskon, että kaikki saavat tietyt eväät varttuessaan tässä maailmassa. Meille annetaan työkaluja tiettyjä elämän osa-alueita varten ja jos olemme onnekkaita, meille annetaan joko ohjekirjat niiden käyttämistä varten tai vielä onnekkaimmat opastetaan kädestä pitäen käsittelemään uusia asioita. Tämä pätee myös taiteessa. Kaikilla on oikeus nauttia ja syventyä meitä ympäröivään kulttuuriseen maailmaan, mutta jos kukaan ei opasta meitä, emme myöskään tiedä mitä teemme. Minä olen ollut yksi niistä onnekaista, jotka ovat saaneet osakseen aimo annoksen opastusta ja uskon, että juuri siksi olen rohkeammin uskaltanut ajatella toisin.

13.30

Koulun ovilla minut valtaa taas uskomattoman hyvä fiilis. Nyt saan taas aloittaa! Askellan rivakasti yläkertaan johtaville portaille ja hyppelehdin viimeisten rappujen yli. Olen aina yhtä äimistynyt siitä, kuinka paljon hyvää energiaa vartalooni virtaa, kun tiedän pääseväni työstämään kuvia! Omassa työskentelytilassani olen kotonani. Vaikka ympärilläni vallitsee täysi kaaos, tiedän tasan tarkkaan mistä mikäkin työkalu, maalitörrö tai lasta löytyy. Tämä on toinen kotini ja viimeisten kolmen kuukauden aikana olenkin viettänyt täällä enemmän aikaa kuin missään muualla. Täällä on kaikki mahdollista. Täällä olen juuri sitä mitä olen parhaimmillani. Määrätietoinen ja uskalias. Annan silmiäni levätä hetken eilisen päivän aikaansaannoksissa. Kaksi puupiirrosvedosta kuivuu kuivaustelineessä. Mitä mieltä olen vedoksista nyt? Aina sama juttu. Vaikka olisin lähtenyt työtilasta tyytyväisempänä kuin koskaan, saatan olla täysin eri mieltä teoksistani seuraavana päivänä. Tänään päätän kuitenkin pysyä positiivisena ja hyväksyn vedokset jälleen kerran kelvollisiksi.

Nyt siis hommiin! Riisun takkini ja vaihdan ulkokenkäni vanhoihin kulahtaneisiin tennareihin, joita säilytän työpöytäni alla olevassa aarreakkussa. Arkun virkaa toimittaa paremman puutteessa vanha pahvilaatikko, josta löydän myös rakkaan essuni. Essu on hirvittävässä kunnossa. Taskujen pohjilla on reikiä lastojen hiertämissä kohdissa ja valkoisesta pohjaväristä ei ole enää jälkeäkään kaikkien maalitahrojen takia, mutta tuo essu on minulle rakas juuri nuhjuisuutensa tähden! Kun joku muu näkee ylläni vain sottaisten kaavun, minä näen eri teoksia. Tuota sävyä käytin Neljään planeettaan, tuo turkoosi tuli työstäessä Tanssia tarinan takana ja tuo läntti pinkkiä tuli siitä epäonnistuneesta kokeilusta viime kesänä. Puen siis lempivaatekappaleeni päälleni ja sidon hiukseni tiukalle sykerölle. Tänään sekoitetaan värejä.

Grafiikan puolella on tänään hiljaista. Tuhahdan tyytyväisenä, kun vain alakerrassa joku kuvanveistäjästä keskustelee hilpeästi kännykkäänsä samalla, kun yli-innokas siivoaja häärii ja paukuttaa ovia edetessään autioilla käytävillä. Siirryn väripaletini ääreen ja aloitan pätkäilyä. Minä olen värien käyttäjänä auttamaton tunneihminen. Haen teoksiini aina uusia yhdistelmiä ja kontrasteja. Usein minusta tuntuu, että olen maalari graafikon kropassa. Sarjallisuus ja siistit pinnat eivät minulta luonnostaan, vaan rakastan rouheita jälkiä ja työskentelyssäni kaipaan kosketusta. Materiaalina puu ja metalli sopivat fyysiseen työstämiseen paremmin. Puulla on aivan oma tahtonsa ja sitä on turha edes yrittää hallita täysin. Jälki on aina erilainen ja hengittävä, kun taas metallissa kiehtoo sen ankaruus. Metalliin voi pureutua ja raastaa, mutta halutessaan näistä molemmista upeasta materiaalista saa nostettua herkkiäkin tasoja esiin. Kylmä ja kova vastaan lämmin ja pehmeä.

Violetti muuttuu taas ruskeaksi, kun lorautan sekaan liikaa punaista. Perhana taas menee uusiksi koko roska! Sen täytyy olla täydellinen. Väri ei voi olla vain sinne päin. Sen täytyy laulaa! Ei edes laulaa vaan huutaa! Huutaa ja laulaa. Jos sekoitan ensimmäisen sävyn väärin, niin sille pohjalle on mahdotonta rakentaa mitään hyvää. Aloitan siis uudestaan, mutta tällä kertaa keskityn. Värien sekoittaminen on aina yhtä jännittävää. Mitä jos lähdenkin tähän suuntaan? Mitä jos vähennänkin tätä ja lisään tuota? Soudan edes takaisin niin kauan kunnes löydän jotain. Jotain mitä tarvitsen ja

janoan juuri sillä hetkellä. Tämä erityinen jano tiettyihin sävyihin on pakkomielteeni ja olen jo kauan sitten lakannut pyristelyn sitä vastaan. Miksi tyytyä vain hyvään, kun voi saada parempaa. Ja vihdoinkin se onkin jo valmis! Paletilleni on kuin ihmeen kaupalla taas muodostunut kaiken sen hieromisen jälkeen voimaväri! Voimaväri on oma luokitukseni värille, jonka päälle on hyvä lähteä rakentamaan tarinaa ja joka on niin vahva ja eneginen, että muut sävyt voivat vain tukeutua siihen. Ja juuri sellaisen olin taas saanut aikaiseksi.

Värien hinkkaamisen jälkeen voin taas siirtyä vihdoinkin eteenpäin. Aloitan välisiivouksen paletilleni, jotta vedostus voisi vihdoinkin alkaa, mutta kesken jynssäämisen tunnen niin vihlova kipua, että otan pöydän laidasta kiinni ja suljen silmäni. Kyynel valuu silmäkulmastani ja huomaan käpertyväni yhä pienempään sykkyrään kunnes kipu taas hellittää. Kirottu selkä! Onko toista yhtä hyödytöntä selkää nähtykään? Etkö jaksaisi vielä muutaman viikon? Vielä muutama viikko ja sitten saat levätä. Selkäni alueelle on muutaman edeltävän kuukauden työtahdin seurauksena ilmestynyt toinen toistaan omituisemman muotoisia ja tuntuksia möykkyjä, joiden olemassaolon olen yrittänyt unohtaa. Se on kuitenkin käytännössä mahdotonta, kun jotain tällaista tapahtuu. Nousen ylös ja venytän hätäisesti itseäni kattoa kohden. Miten olisi parit buranat? Lannistuneena laahustan olkalaukkuani kohden ja kaivan sen uumenista järkälemäisen purkin. Kyljestä voi lukea kissan kokoisilla kirjaimilla ” 1-3 kertaa päivässä tarvittaessa kipuun ” . Avaan purkin ja sujautan suuhuni ammattilaisen ottein muutaman kuusisatasen. Joko nyt helpottaa?

16.00

Kipulääkkeiden vaikutus alkaa tuntua jo pian ja katsahdan taakseni. Seinällä tikittävä kello lyö jo neljää. Kaivan kännykän laukustani ja loihdin viestin kotijoukoille. Tänään menee pitkää. Turha odottaa. Pyöritykseni ensi eteen ja vastaavasti taakse. Ei auta. Pakko jatkaa. Mietin hetken ja nousen jälleen uuteen yritykseen. Tätä kaikkea kuvaa vain yksinkertainen lause. Pakosta luominen ja kivun tasapaino. Tämä ristiriitainen yhtälö kuvaa hyvin peruselementtejä työssäni, jotka ovat läsnä koko ajan, mutta joiden en halua, enkä saa, antaa vaikuttaa teoksiini, mutta joita

ilman en ikinä kehittyisi ja kasvaisi. Luominen ei ole minulle enää valinta, vaan minulla on siihen pakottava tarve. Kuitenkaan tämä sama ” pakko ” ei saa näkyä työni jäljessä. Kivun tasapainolla taas tarkoitan itsensä tuntemista ja tietämystä siitä, milloin on palattava maan päälle ja muistutettava itseänsä rajallisista voimistaan. Minulla on liian usein tapana niin sanotusti ” haukata liian iso palanen ”. Tukehdun monta kertaa vuodessa omaan hulluuteeni, kun olen työskennellyt luovan puuskan vallassa yhden kuukauden liikaa. Mikä määrä kipua on liikaa, milloin tulee hidastaa ja todeta olevansa taiteilija ihmisen vajavaisessa kropassa. Houkutus koetella rajojaan on turhan suuri, jos saa tuloksia aikaan. Miksi tyytyä vain sataan prosenttiin, jos sadallakymmenellä saa niin paljon enemmän aikaan?

Aivan kuten nytkin huomaan työskennellessäni häilyväni jaksamisen äärirajoilla. Mutta nautinto, jota saan työstäessäni kuviani, on sen arvoista. Tieni tähän päivään asti kuvan tekijänä on ollut kivikkoinen, mutta ehdottomasti kaiken kivun arvoinen. Kivulla viitataan fyysisen lisäksi myös henkiseen kamppailuuni ja siihen, kuinka olen joutunut hyvin väkivaltaisoin keinoin kaivelemaan sisinpäni peruspilareista voiman ja uskalluksen tehdä rehellisiä kuvia. Rehellinen taideteos soittaa musiikkia, kertoo tarinaa, syntyy alkukantaisesti miltei tyhjästä ja jatkaa usein kasvuaan vielä valmistuttuaan katsojien silmissä. Kuvien tekeminen asettaa minut aina alttiiksi negatiiviselle ja positiiviselle, mutta kaikista jännittäväntä on toteuttaa jotain, mikä on täysin järjenvastaista, mutta silti omalle luomistyölle tärkeää.

Turrutettuani kivun istun vielä pitkän tovin lattialla ennen kuin havahdun. Suuta kuivaa taas! Normityöpäivänäni voin helposti imeä kitusiini litroittain vettä, jotta pysyn virkeänä ja ajatukseni luistavat paremmin, kun olen huolehtinut nesteytyksestä. Kohotan nakkisormeni pöytää kohti. Käteni osuvat johonkin puiseen ja kovaan, kun hapuilen vesipulloa. Telahan se siinä. Onko tämä nyt merkki jostain korkeammalta? Vihje siitä, että taas hukkaan kallista aikaa vain pohtien, vaikka vedostamaanhan tänne tultiin. Nousen ylös ja otan tilan haltuun. Maalit tarkistettu, tela tarkistettu, laatta tarkistettu! Kaikki hyvin. Vielä viimeinen silaus eli paperit altaaseen sekä kumihanskat käteen. Vedostaminen on aina yhtä hauskaa. Tämä on se osa työskentelystä, josta nautin ehkä eniten. Kaikki palaset vain lokahtavat paikoilleen ja työni hedelmät tulevat näkyviksi. Mielestäni graafikko tarvitsee

työssään kärsivällisyyttä ja pitkäjänteisyyttä, jos haluaa onnistua. On uskottava itseensä ja ammattitaitoonsa heti työskentelyä aloittaessa. Jos tämä usko puuttuu, on lopputuloskin sen mukainen.

Jokin mättää taas! Vedostaessani huomaan, että väri telassa tuntuu turhan ohuelta ja heti ensimmäisen vedoksen jälkeen päätän korjata tilanteen. Heti onnistuu paremmin. Telaaminen on jännittävää puuhaa. Joka kerta kun maalikerros peittää hienovaraisesti puun pintaa, näen kaiken sen, miksi juuri tämä materiaali kaikessa komeudessaan puhuttelee minua. Kaikki ne syyt ja oksan kohdat, joista hetki sitten paljailla silmillä erotti vain osan pompsahtavat nyt aivan eri tavalla esiin. Ja miten monimuotoinen tämä raaka-aine onkaan? Mihin kaikkeen se taipuu ja mistä se on lähtöisin? Kunnioitukseni puuta kohtaan on varmasti lähtenyt jo varhaisesta lapsuudestani. Muistan vieläkin kaikki isäni ja äitini tarinat sukuni miehistä, jotka ovat jakaneet omalla tavallaan kiinnostukseni tätä mahtavaa luonnonmateriaalia kohtaan. Vielä tänäkin päivänä minut valtaa lämmin tunne, kun haistan puupölyn ja muistan lapsuuden retket puukäsityöluokkaan, kun isäni otti minut mukaan katselemaan ja ihmettelemään sitä, mitä kaikkea puusta saa aikaan, kun on aikaa, halua ja ammattitaitoa. En varmasti koskaan osaa rakentaa huonekaluja, kuten isäni tai ymmärrä, miten paljon oma isoisäni on joutunut aikoinaan paiskomaan töitä kirvesmiehen ammatissaan, mutta jatkan omalla tavallani perintöä puun parissa ja se riittää enemmän kuin hyvin minulle.

19.00

Kyllä siinä nyt silmä lepää! Viisi uudenuutukaista vedosta on aseteltu kuivumaan siististi telineeseen. Enää vain parikymmentä värikertaa päälle ja sarja on valmis. Tämä ajatus on sinänsä naurettava ja kuulostaa omiinkin korviini uskomattomalta monen vuoden koulutuksen jälkeen. Nyt voin siis sanoa ”vain” parikymmentä värikerrosta! Kouluni alkutaipaleella tällainen projekti olisi todennäköisesti ollut minulle turhan haastava ja teknisesti mahdoton. Pitkälle ollaan tultu, mutta vielä on paljon opittavaa, nähtävää, kuultavaa ja koettavaa. Nyt se vasta alkaa! Vain minä olen vastuussa siitä, miten kehityn ja mistä löydän itseni kymmenen vuoden päästä.

Vastuun kantamisessa omasta työskentelystä ei kuitenkaan ole minulle mitään uutta. Olen aina pitänyt työn tekemisestä. Sen kautta määrittelen itseäni ihmisenä ja siitä saan voimaa kaiken muun käsittelemiseen elämässä. Siksi myös hakeudun usein samanhenkisten ihmisten pariin, jotka arvostavat tekemistä. Kaikkihan tekevät jotain, mutta vain harvat nauttivat työstään.

Kello lyö jo puolta kahdeksaa, kun kaivan käsilaukkuani kuumeisesti. Missä se nyt on? Onko se edes täällä? Liikaa tavaraa ja liian paljon lokeroita. Kas näin! Löysinpä! Joka naisen laukusta ei ehkä löydykään näin omituisia asioita, kuten grillitikkuja ja pesusieniä, mutta tällä hetkellä käteeni tarttuu kaiverrin. Ja ei edes mikä tahansa kaiverrin, vaan Sveitsissä valmistettu ja niin ohut ja terävä, että tämä sopisi kenen tahansa hyviä työkaluja arvostavan puusepän työkalupakkiin. Annan käteni hetken hyväillä tätä kaunista esinettä ja erityisesti sen täydellisesti muotoiltua kahvaa. Oi rakas ystäväni, nyt ryhdytään taas hommiin. Oletko valmis? Hölmönä odotan ohikiitävän hetken vastausta, jota ei koskaan tule. Kaivertamaan siis.

Kämmeniäni kirveltää ja polttaa ilkeästi aina kun aloitan työskentelyn. Tämä kestää kuitenkin vain hetken. Tähänkin tottuu. Pian sormissani ei ole enää paikkaa, johon tikut ja hiertymät eivät olisi jo jättäneet jälkiään. Ja jollain omituisella tavalla kannan näitäkin arpia ja rakkoja ylpeänä. Miksi ihmeessä käsillä työskentely ei saisi hieman näkyäkin vartalossani? Kaikki toimintamme jättää kuitenkin aina merkin johonkin. Miksi siis häpeäisin nuhruista olemustani? Minä olen taiteilija hitto vie ja ylpeä siitä! Mahtipontiset ajatukseni katkeavat taas hetkeksi, kun huomaan puun tekevän tavanomaisia temppejujan. Eihän sinun tuosta kuulunut lohjeta! No jaa, tällaista tähän tämä on. Puulla on oma tahtonsa. Vielä muutama vuosi sitten olisin kironnut pää punaisena epäonnisuuteni tähden, mutta nyt osaan ottaa odottamattomat käännteet vastaan hieman rauhallisemmin. Eipä tämäkään maailmaani kaada. Korkeintaan horjuttaa.

Jatkan työskentelyä vielä pitkän tovin hiljaisuuden laskeutuessa koululle. Mistään ei kuulu pihaustakaan. Tällaisessa ympäristössä on helppo viihtyä. Tällaiseen ympäristöön voisin unohtua. Voin vaivattomasti kuulla itseni ja syventyä vain oleelliseen. Toisin oli silloin kun aloitin opiskeluni tässä kaupungissa ja tässä

oppilaitoksessa. Koulutaipaleeni ei ole aina ollut helppo. Ensimmäinen vuoteni SAMK:iissa oli rankka jo siitä syystä, että irrottauduin miltei täysin omasta tukiverkostostani kotona Etelä-Suomessa. Tunsin myös olevani hieman outolintu, joka ei sopinut mihinkään soppeen. Itsevarmuuteni oli tipotiessään, vaikka olin aina ennen ollut hyvin sosiaalinen ja puhelias. Kuvan tekeminenkin tuntui joskus miltei tuskalliselta johtuen paineesta, jota tunsin tässä uudessa ympäristössäni. Olen aina ollut erittäin tunnollinen oppilas, mutta täällä minun motivaationi oli täysin hukassa heti alusta asti. Myös kuvien tekeminen oli yllättävän vaikeaa ja nykyään katsellessani vanhoja töitani, en tunnista ihmistä, joka niitä on tehnyt. Eiväthän nämä näytä ollenkaan omilta töiltäni?

Ensimmäisen Kankaanpäässä viettämäni vuoden jälkeen muutin vuodeksi takaisin kotiin Järvenpäähän. Tämä vuosi oli erittäin hyödyllinen jaksamisen ja luovan kehittymiseni kannalta. Löysin motivaationi jälleen ja näin asiat täysin uudessa valossa. Takaisin palatessani oma kuvakieleni ei vielääkään ollut kehittynyt sille tasolle, mitä olen aina halunnut tehdä, mutta mikä oli tärkeintä, löysin rohkeuden ja itsevarmuuden itsestäni. Työn tekeminen oli taas hauskaa. Ilman tuota hauskuutta työssä ei ole mitään järkeä ja siitä muistutan itseäni aina kun väsyn ja epäilen omia toimintamallejani.

Vasta kolmantena vuotenani päästin vihdoin irti siitä, mitä luulin kaikkien odottavan itseltäni. Tutustuin uudestaan itseeni. Kuka on tämä Heini? Millaisia töitä minä haluan tehdä ja mikä minulle on tärkeää? Löysin pitkän tauon jälkeen taas värit! Punaiset, violetit ja maanläheisemmät murretut värit. Muodot tulvivat mieleeni kuin hyökyaalto. Karsin kaiken turhan pois ja siirryin koko ajan mitä minimalistisempaan tulkintaan ja vihdoin taas kuulin musiikkia työskennellessäni. Musiikki seuraa minua nykyään aina, kun innostun uudesta ideasta tai materiaaleista. Miten kaunis onkaan puun pinta kaikkine virheineen. Mitä elämyksiä koetkaan kun löydät juuri oikeat väriyhdistelmät ja miten jännittävää on odottaa kuparilaattaa tuntien syövytyksen jälkeen hapoista ja nähdä miten tuo kova, mutta kylmä materiaali on taas kokenut täydellisen muodonmuutoksen.

Nykyään minulla on yleensä työhöni ryhtyessä jokin kuva mielessäni miltä valmiin

lopputuloksen tulisi näyttää, mutta tämä kuva on hyvin viitteellinen. En ole vihkiytynyt millekään tekniikalle yksistään, vaan käytän niitä vaihtelevasti riippuen työn tarpeista. Minimalistinen ja riisuttu ilmaisu vaatii minulta enemmän kaikilla tavoilla. Saatan viettää tuntikausia vain keskeneräistä työtä silmäillen ja miettien seuraavaa siirtoa. Mitä tämä työ tarvitsee ja miten pääsen tavoitteeseeni? Tämä vähäeleisyys kuitenkin tulee sisältäni luonnollisesti ja se tuntuu omalta. Mitään ei tule pakotetusti ja kun työ on vihdoinkin valmis saan aina tietynlaisen rauhan tunteen. Nyt se on siinä, se on vihdoinkin valmis!

21.00

Illan mittaan huomaan taas pyöritelleeni mennyttä, nykyistä ja tulevaa mielessäni niin antaumuksella, että työurakkani alkaa olla jo tältä päivältä ohi. Valmistahan tästä ei tullut, mutta tämä saa riittää tältä päivältä. Silmäilen laattaa vielä hetken ja puristan arastavat kämmeni yhteen tunteakseni jotain muuta kuin painetta ja kuumotusta, jonka ankara kaivertaminen on saanut aikaan. Listaan vielä mielessäni seuraavan päivän askareet ja työvaiheet ja siirrän huomioni jälkieni siivoamiseen. Suhtaudun tähänkin työvaiheeseen sen ansaitsemalla vakavuudella, sillä ilman puhtaita työkaluja ei mistään tule mitään. Hinkkaan ja hieron lastoja ja alustoja huolellisesti ja tarkkuudella, jonka ne ansaitsevat. Ei ole mitään pahempaa kuin heitteille jätetty tela tai kuivumaan jätetty maalitahra paletilla. Mitä sellaisella tekee? On paljon mukavampaa palata töihin, kun ei tarvitse heti ryhtyä korjaamaan jälkiään, vaan voi aloittaa päivän kirjaimellisesti puhtaalta pöydältä. Siivotessani hyräilen jotain jonnin joutavaa tv-sarjan tunnusmusiikkia. Tästä voi jo päätellä, että päivä on tosiaan jo pitkällä. Väsynyt mieleni ei enää tunnista hyvää musiikkia huonosta.

Pukiessani ulkovaatteita jälleen ylleni huomaan, että käytäviltä on jo sammutettu valot. Koulu on aavemainen tähän aikaan vuorokaudesta. Mielikuvitukseni alkaa taas laukkaamaan ja kasaan nopeasti tavarani laukkuun, jotta voin lähteä kotia kohti. Heitän laukun rivakasti olalleni ja sammutan viimeisetkin valot työskentelytiloista. Huomenna taas nähdään! Hei taas hetkeksi! Astun ulos hyiseen ilmaan ja lampsin jokseenkin innottomasti ensimmäiset sata metriä kunnes virkistyn taas raikkaasta

ulkoilmasta. Vielä viimeinen puristus! Kyllä tämän vielä jaksaa. Kotimatka sujuu aina nopeammin kuin toiseen suuntaan patikoidessa. Ja näinhän se meni nytkin. Tuskin olin ehtinyt kunnolla tiedostaa liikkuvani, kunnes matkaa oli enää jäljellä vain vaivaiset parisataa metriä. Ulkona ei näkynyt ristin sieluakaan. Vain kauempaa kaupungilta saatoin kuulla elämän merkkejä.

21.45

Siinä se nyt on! Koti-ovi. Jähmetyn hetkeksi vielä odottamaan käsi kylmää kahvaa puristaen. Vilkaisen puuhun takanani. Ei näy tikkaa enää. Ehkäpä senkin työpäivä on jo ohi. Ehkäpä sekin on jo lentänyt kotiin ja ehkäpä silläkin on joku jossain, joka odottaa sitä aina illaksi kotiin. Hörötän itsekseni hiljaa ajatukselle tikasta ja sen perheestä ja avaan oven. Jo riittää! Nyt tarvitset lepoa ja rauhaa etkä levotonta ja rauhatonta! Heti sisään astuessani alkaa korvia huumaava haukkuminen ja silmissä vilisee häntiä, kuonoja ja nappisilmiä. Aina yhtä riemuisa tervetulokomitea ottaa minut vastaan avosylin heti eteisessä ja mieheni istuu jo sohvalla taputtaen paikkaa heti aivan vieressään viestien minulle tällä tavoin vain yhtä asiaa. Tänne minä kuulun ja tänne on aina hyvä palata. Takana on taas yksi pitkä duunipäivä, mutta jaksan mitä vain jos voin lopettaa sen näin. Rakkaiteni seurassa ja tyytyväisenä siitä mitä minulla jo on.

3 EPILOGI

Ajatuksieni taide

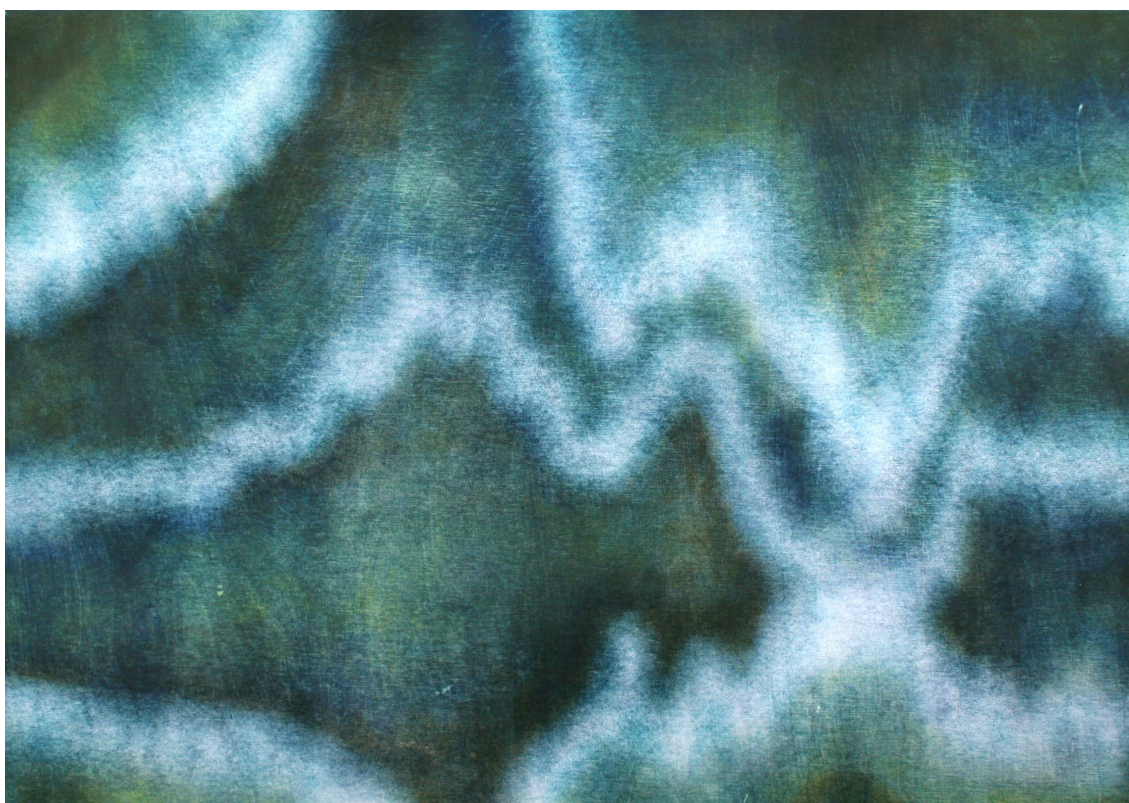
Sairaskohtaus ja sen jälkiseuraukset muokkasivat kuluneesta kouluvuodestani tahtomattani hyvin erilaisen kuin olin alunperin suunnitellut. 27.08.2011 lyhistyin sätkien ja kouristellen aviomieheni käsivarsille kesken kävelyämme keskustaan. Päällimmäisenä tapahtumasta mieleeni on jäänyt vain tuntemuksia. Mitä tämä on? Miksi näin käy minulle? Onko minussa jotain vikaa? AUTTAKAA MINUA!

Koko syksyn painin pelkoa vastaan. Huomasin jopa joutuvani psyykkaamaan itseäni lähtemään koululle, vaikka rakastan opiskelua ja nautin työn tekemisestä suunnattomasti. Pieni kävelymatka koululle tuntui kuitenkin ylitsepääsemättömän vaikealta aloittaa. Mitä jos se tapahtuu taas? Käteni tärisivät usein ja koko vartaloni tuntui ensimmäistä kertaa elämässäni vieraalta. Se ei ollut omani, vaan heikko ja epäluotettava kasa luita, lihaksia ja elimiä.

Loppuvuotta kohden sain kuitenkin pikkuhiljaa kerättyä itseluottamustani takaisin samalla, kun lääkärit puursivat omalla tahollaan selvittääkseen, mikä minua vaivasi vai vaivasiko mikään. Osallistuin useisiin testeihin ja tutkimuksiin syksyn aikana, mutta kaikista eniten jännitin tulevaa EEG- tutkimusta eli aivosähkökäyrän mittaamista. Onnekseni minulla oli tämän tutkimuksen aikana tukenani erittäin ystävällistä henkilökuntaa.

Tutkimuksessa oli tärkeää pysyä rentona. Minulta tämä rentoutuminen vei kuitenkin himpun verran kauemmin ja siksi hoitaja ehdotti, jos ajattelisin vaikka omia taideteoksiani, jotta saisimme kunnollisia käyriä aikaiseksi. Tein työtä käskettyä ja tämä toimi! Testin jälkeen tahdoin ehdottomasti nähdä oman käyräni ja näin myös silmäillä miltä ajatukseni taiteesta todella näyttivät. Tuolloin tajusin haluavani tehdä kuvia nimenomaan omista aivosähkökäyristäni ja tutkia sillä tavalla suhtautumistani omaan alaani, omiin teoksiini ja taiteeseen kokonaisuudessaan, koska loppujen lopuksi nämä asiat muodostavat myös minäkuvani ja sen, miten tarkastelen ympäröivää maailmaani.

LIITE 1

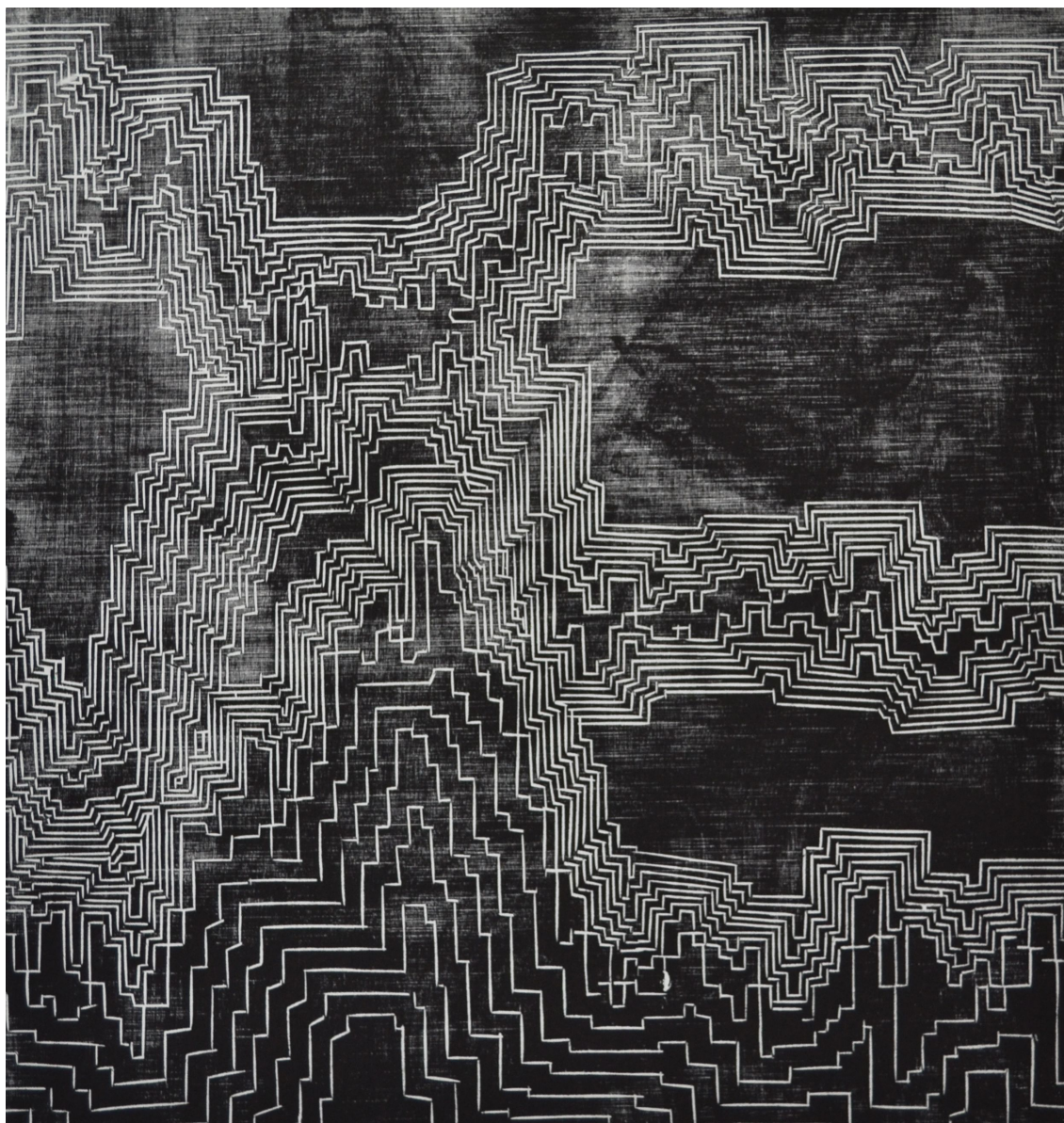
Syke I

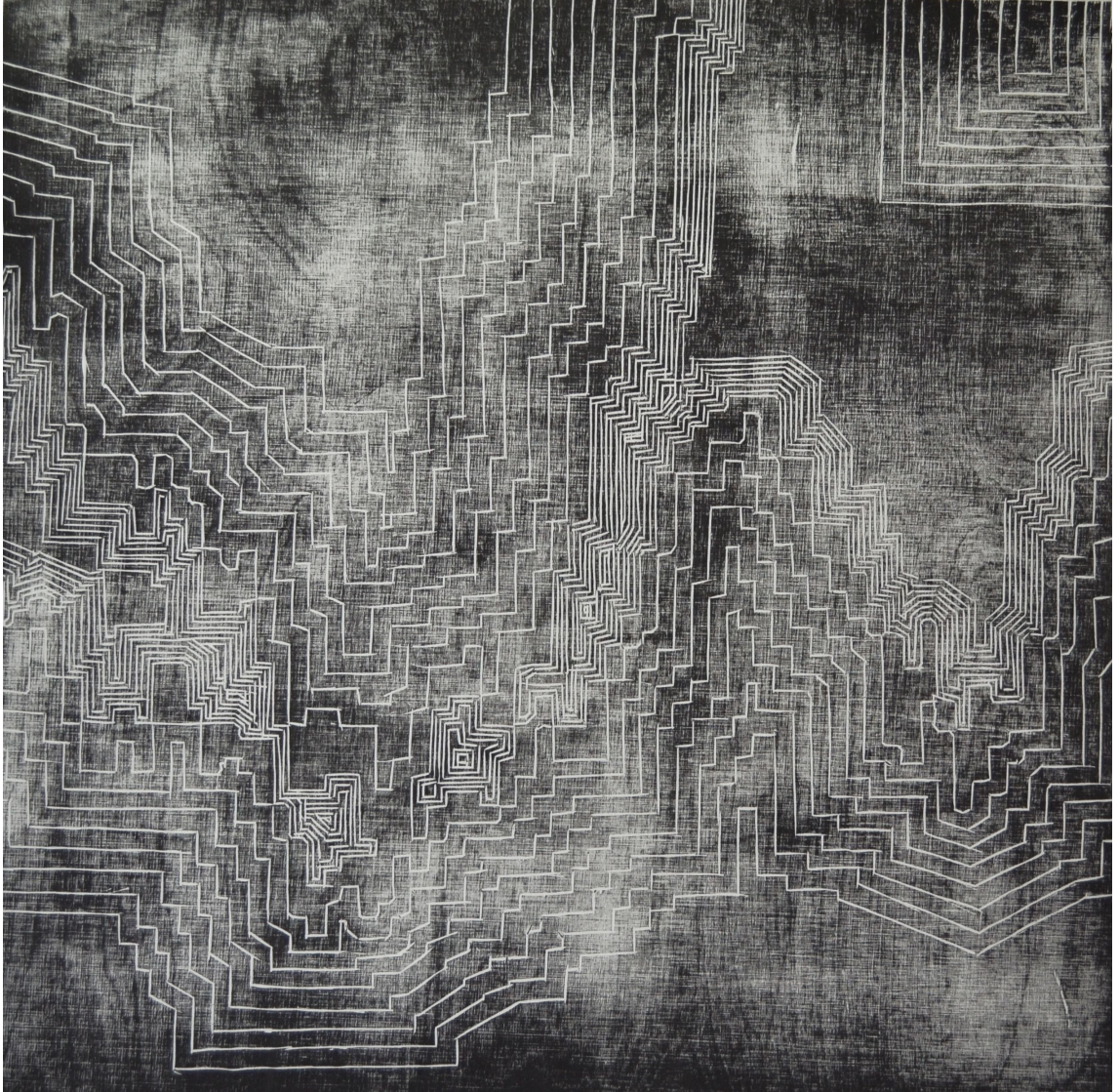
Syke II

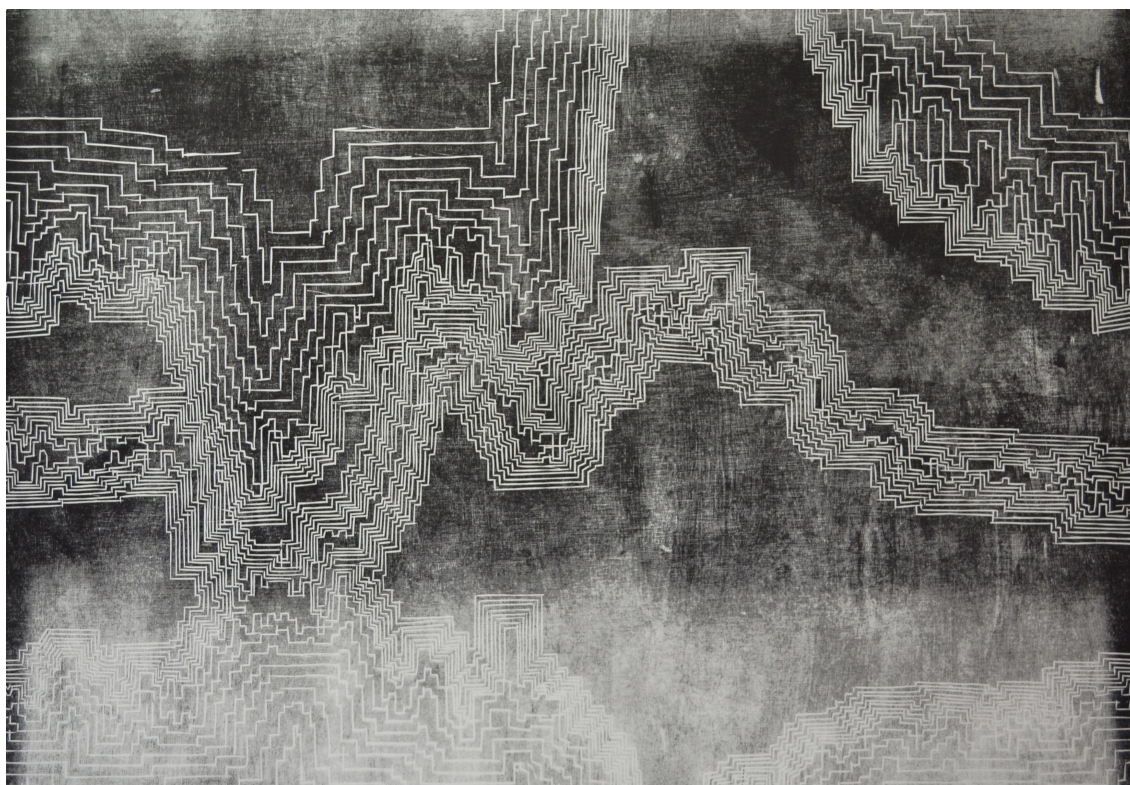
Syke III

Rakenne I

Rakenne II

Rakenne III

Valmis kokonaisuus Kaapelitehtaalla